

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/48/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312214185
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1312214185.3

Rozhodnutie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 17. októbra 2014, č.k. 12C 152/2012-92, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol v celosti návrhy, pôvodne vedené pod sp. zn. 12C 152/2012, 12C 107/2012, 12C 108/2012, 12C 153/2012, 12C 158/2012 a spojené na spoločné konanie pod sp. zn. 12C 152/2012, ktorými sa navrhovateľ domáhal od odporcu náhrady škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, spočívajúceho v tom, že nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o jeho návrhoch na zmenu súdneho exekútora v exekučných konaniach, vedených pre jeho pohľadávky, ktoré vznikli nesplnením záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv o úvere dlžníkmi, teda povinnými, W. D.P., K. N., K. J., I. D.R. a K. Š.. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ust. § 44 ods. 5, § 238 ods. 1 a 2 zák. č. 233/1995 Z.z., teda Exekučného poriadku, a ust. § 101 ods. 2 O.s.p., a vecne tým, že navrhovateľ v konaní neuniesol dôkazné bremeno, keď v ani jednom z návrhov, spojených do spoločného konania, nepreukázal základné podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že navrhovateľom uplatnený nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy titulom nesprávneho úradného postupu je nedôvodný, a preto jeho návrh v celom rozsahu zamietol.

V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že návrh navrhovateľa na prerušenie konania právoplatne zamietol, a následne vec piatich návrhov navrhovateľa prejednal v spoločnom konaní podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľa a odporcu, ktorí sa napriek riadnemu predvolaniu na pojednávanie nedostavili. Vykonal dokazovanie oboznámením sa s jednotlivými návrhmi navrhovateľa, vyjadrením odporcu, obsahom pripojených exekučných spisov ako aj obsahom súdneho spisu. Skonštatoval, že navrhovateľ požadoval od odporcu v súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, spočívajúcom v oneskorenom rozhodnutí o návrhu na zmenu exekútora v exekučnej veci č. EX 708/2005 vedenej proti povinnému W. D. náhradu majetkovej škody vo výške 175 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 331,92 eur, v

exekučnej veci č. EX 1438/2002 vedenej proti povinnému K. N. náhradu majetkovej škody vo výške 175 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 387,24 eur, v exekučnej veci č. EX 729/2002 vedenej proti povinnej K. J. náhradu majetkovej škody vo výške 175 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 387,24 eur, v exekučnej veci č. EX 739/2004 vedenej proti povinnému K. Š. náhradu majetkovej škody vo výške 175 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 221,28 eur, a v exekučnej veci č. EX 437/2003 vedenej proti povinnému I. D. náhradu majetkovej škody vo výške 175 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 276,60 eur. Uviedol, že navrhovateľ uplatnenú škodu vo výške 175 eur špecifikoval ako vynaložené náklady spojené so správou pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov vo výške 70 eur, s udržiavaním a správou informačného systému vo výške 40 eur, s administráciou listín a komunikáciou s pôvodným exekútorom vo výške 50 eur a s administratívnym spracovaním textov adresovaných exekučnému súdu, poštovným a s telekomunikačnými výdajmi spojenými s urgenciami a kontrolou stavu konania vo výške 15 eur, a výšku nemajetkovej ujmy určil na 55,32 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu s poukazom doktrínu ústavného súdu, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačeným prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 663,88 eur.

Z obsahu pripojeného exekučného spisu sp. zn. 36Er 3107/2002 zistil, že navrhovateľ ako oprávnený podal dňa 05.11.2002 návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Vladimírovi Rudlovi, ktorý predložil dňa 18.11.2002 exekučnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a exekučný súd mu dňa 20.11.2002 udelil poverenie na vykonanie exekúcie na základe vykonateľného exekučného titulu, a to platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava III č. Rob 3754/02-5 zo dňa 27.05.2002, ktorým povinného K. N., zaviazal na zaplatenie istiny 9.050,- Sk s úrokom z omeškania 0,25 % denne zo sumy 9.050,- Sk od 22.04.2002 do zaplatenia a trov konania vo výške 500,- Sk. Dňa 14.10.2009 podal oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora, a exekučný súd uznesením č.k. 36Er 3107/02-12 zo dňa 03.06.2010 jeho návrhu vyhovel, a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, ktorému vec postúpil na ďalšie konanie s tým, že pôvodnému súdnemu exekútorovi určil náhradu trov exekúcie vo výške 95,69 eur. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.07.2010. Z obsahu pripojeného exekučného spisu sp. zn. 36Er 1872/2002 zistil, že navrhovateľ ako oprávnený podal dňa 02.08.2002 návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Vladimírovi Rudlovi, ktorý predložil dňa 12.08.2002 exekučnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a exekučný súd mu dňa 21.08.2002 udelil poverenie na vykonanie exekúcie na základe vykonateľného exekučného titulu, a to platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava III č.k. Rob 2341/02-5 zo dňa 22.03.2002, ktorým povinnú, K. J. zaviazal na zaplatenie istiny vo výške 6.160,- Sk s úrokom z omeškania 0,25 % denne zo sumy 6.160,- Sk od 24.07.2001 do zaplatenia a trov konania vo výške 500,- Sk. Dňa 14.10.2009 podal oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora, a exekučný súd uznesením č.k. 36Er 1872/02-11 zo dňa 03.06.2010 jeho návrhu vyhovel, a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, ktorému vec postúpil na ďalšie konanie s tým, že pôvodnému súdnemu exekútorovi určil náhradu trov exekúcie vo výške 68,24 eur. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.07.2010. Z obsahu pripojeného exekučného spisu sp. zn. 35Er 1430/2005 zistil, že navrhovateľ ako oprávnený podal dňa 29.05.2005 návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi Mgr. Vladimírovi Cipárovi, ktorý predložil dňa 08.09.2005 exekučnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a exekučný súd mu dňa 19.09.2005 udelil poverenie na vykonanie exekúcie na základe vykonateľného exekučného titulu, a to rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 27Cb 258/02-48 zo dňa 22.02.2004, ktorým povinného W. D. zaviazal na zaplatenie istiny vo výške 13.500,- Sk s úrokom z omeškania 0,25 % denne zo sumy 13.500,- Sk od 17.07.2001 do zaplatenia a trov konania vo výške 675,- Sk. Dňa 06.10.2010 podal oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora, a exekučný súd uznesením č.k. 35Er 1430/2005-14 zo dňa 13.04.2011 jeho návrhu vyhovel, a vykonaním súdnej exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, ktorému vec postúpil na ďalšie konanie s tým, že pôvodnému súdnemu exekútorovi určil náhradu trov exekúcie vo výške 209,78 eur. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.05.2012. Z obsahu pripojeného exekučného spisu sp. zn. 35Er 1097/2004 zistil, že navrhovateľ ako oprávnený podal dňa 06.08.2004 návrh na vykonanie exekúcie súdnej exekútorke Mgr. Márii Krasňanovej, ktorá predložila dňa 11.08.2004 exekučnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a exekučný súd jej dňa 16.08.2004 udelil poverenie na vykonanie exekúcie na základe vykonateľného exekučného titulu, a to rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 25Cb 33/03-31 zo dňa 16.12.2003, ktorým povinného K. Š. zaviazal na zaplatenie istiny vo výške 6.840,- Sk s úrokom z omeškania 0,25 % denne zo sumy 6.840,- Sk od 05.03.2002 do zaplatenia a trov konania vo výške 500,- Sk. Dňa 23.11.2010 podal oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora, a

exekučný súd uznesením č.k. 35Er 1097/2004-12 zo dňa 12.04.2011 jeho návrhu vyhovel, a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, ktorému vec postúpil na ďalšie konanie s tým, že pôvodnému súdnemu exekútorovi určil náhradu trov exekúcie vo výške 171,78 eur. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.12.2011. Z obsahu pripojeného exekučného spisu sp. zn. 34Er 1348/2003 zistil, že navrhovateľ ako oprávnený podal dňa 13.06.2003 návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi Mgr. Vladimírovi Cipárovi, ktorý predložil dňa 18.06.2003 exekučnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a exekučný súd mu dňa 26.06.2003 udelil poverenie na vykonanie exekúcie na základe vykonateľného exekučného titulu, a to platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava III č.k. 42Rob 2752/02-6 zo dňa 11.09.2002, ktorým povinného I. D. zaviazal na zaplatenie istiny vo výške 15.750,- Sk s úrokom z omeškania 0,25 % denne zo sumy 15.750,- Sk od 21.08.2002 do zaplatenia a trov konania vo výške 785,- Sk. Dňa 06.10.2010 podal oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora, a exekučný súd uznesením č.k. 34Er 1348/2003-13 zo dňa 16.03.2011 jeho návrhu vyhovel, a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, ktorému vec postúpil na ďalšie konanie s tým, že pôvodnému súdnemu exekútorovi určil náhradu trov exekúcie vo výške 417,97 eur. Konanie nie je doposiaľ právoplatne skončené.

Zdôraznil, že predpokladom objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie podmienok, a to existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej ujmy resp. nemajetkovej ujmy, a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. S poukazom na ust. § 44 ods. 5 (správne má byť ods. 6, pozn. odvolacieho súdu) Exekučného poriadku účinného v rozhodnom období v spojení s ust. § 238 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosť oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi, vyhodnotil, že exekučný súd nebol viazaný lehotou na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora. Stotožnil sa tiež s názorom odporcu, že v danom konaní nie je oprávnený skúmať tzv. prieťahy v konaní, keď na ich preskúmanie je oprávnený len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti alebo predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Zo znaleckého posudku ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave č. 1/2014 zo dňa 17.01.2014 zistil, že jeho predmetom bolo posúdenie činností a ich ekonomickej náročnosti spojených s vymáhaním pohľadávok navrhovateľa ako aj činností, ktoré boli uskutočňované v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučných okresných súdov Slovenskej republiky, keď tieto neskoro rozhodli resp. nerozhodli o žiadosti o nevydanie poverenia na vykonanie exekúcie, neskoro rozhodli resp. nerozhodli o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie a neskoro rozhodli resp. nerozhodli o žiadosti o zmenu exekútora. Na predmetný znalecký posudok nepríhliadal po tom, čo vyhodnotil, že nebol vypracovaný na prejednávajúcu vec, keď navyše ani nevytvára o skutočnej výške škody, ktorá mala údajne navrhovateľovi v predmetných exekučných konaniach vzniknúť, a ide len o všeobecný znalecký posudok bez bližšej špecifikácie konania, v ktorom sa znalci zaoberali len priemernými výškami údajnej škody na súdoch v rámci celej Slovenskej republiky bez bližšej špecifikácie ku konkrétnym konaniam. Uviedol, že v prípade vzniku škody je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, na preukázanie ktorých je povinný navrhovateľ. Vyhodnotil, že navrhovateľ neprodukoval žiadne dôkazy preukazujúce vznik majetkovej ujmy a jej výšku, a tiež nijakým spôsobom nepreukázal, že práve v období od podania návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o tomto návrhu mu vznikla škoda vo výške 175 eur. Poukázal i na to, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením za ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, a ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Ani nedodržanie zákonnej lehoty samo o sebe nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, pričom tu platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť nedodržania zákonnej lehoty, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, následkov na navrhovateľa v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že zbytočným a právne nezdôvodniteľným časovým omeškaním v rozhodovaní exekučného súdu mu bol spôsobený zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, pričom vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu mu spôsobila hospodársku stratu. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia mala ovplyvniť jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobiť neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. V tejto súvislosti vyhodnotil, že navrhovateľovi nemohol priznať požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výškach 331,92 eur, 387,24 eur, 387,24 eur, 221,28 eur a 276,60 eur, zdôvodnenie ktorých sa pohybovalo len v rovine hypotetických tvrdení, keďže navrhovateľ nijakým spôsobom bližšie nešpecifikoval, nekonkretizoval aké konkrétne podnikateľské aktivity a konkrétne podnikateľské plány boli nezákonným

rozhodnutím ovplyvnené a v akom rozsahu. Nemohol akceptovať ani navrhovateľom paušalizovanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 663,88 eur za rok prieťahov. Vyhodnotil, že navrhovateľ neunesol ani dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní zodpovednosti štátu za škodu, ktorým je existencia priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom majetkovej a nemajetkovej ujmy. Nakoľko navrhovateľ nesplnil dôkaznú povinnosť a nepreukázal kumulatívne splnenie zákonných predpokladov spájajúcich vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, jeho návrh ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., a úspešnému odporcovi právo na ich náhradu nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie, a žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vo veci pojednával v jeho neprítomnosti, hoci riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, čím mu odňal možnosť konať pred súdom. Rozporne k tejto námietke uviedol, že tým, že sa neuskutočnilo ústne pojednávanie, bolo porušené jeho právo na kontradiktórny proces. Namietal tiež, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. Uviedol, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí, a preto podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Mal za to, že nie je prípustné, aby konanie pokračovalo, a aby sa naďalej vykonávali úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedol tiež, že meritorne rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania súdom prvého stupňa do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí rozhodol súd prvého stupňa aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Odvolanie podal aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, keďže v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania právoplatne rozhodnuté, a dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, zakladajú porušenie jeho práva na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p., pretože navrhovateľ trval na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní. Súd prvého stupňa podľa jeho názoru rozhodol bez toho, aby mu umožnil ovplyvniť jeho rozhodnutie vyjadrením sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Navrhovateľ ako strana v konaní nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, pričom sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Mal potom za to, že súd prvého stupňa porušil zásadu kontradiktórnosti konania. Súd prvého stupňa mal podľa jeho názoru tiež úplne ignorovať všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií, a na poštovné a telekomunikačné výdaje. Ďalej uviedol, že súd prvého stupňa „dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy.“ Poukázal na to, že si nechal vypracovať znalecký posudok, ktorý však vzhľadom na namietané konanie súdu nemal možnosť predložiť. Následne zase rozporne s predchádzajúcim vyjadrením tvrdil, že predmetný znalecký posudok v konaní predložil, ale súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s ním. Napadnutý rozsudok považoval za nedostatočne odôvodnený a vnútorne rozporný. Napriek tomu, že súd prvého stupňa zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi, pričom rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania, prejednal odvolanie podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., s verejným vyhlásením rozsudku podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu,

výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O.s.p.), a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Súd prvého stupňa zamietnutím návrhu navrhovateľa ako neopodstatneného z dôvodu, že nie je daná zodpovednosť štátu - odporcu podľa ust. § 9 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z.z., vzhľadom na nepreukázanie zákonných predpokladov objektívnej zodpovednosti štátu, t.j. predovšetkým podmienky nesprávneho úradného postupu štátu, resp. jeho orgánu plniaceho si svoje úlohy v rámci výkonu štátnej moci spočívajúcej v jeho nečinnosti, v priamej príčinnej súvislosti so škodou, ktorá mala navrhovateľovi vzniknúť, ako aj pre neexistenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody ako majetkovej ujmy, vyjadriteľnej v peniazoch a nemajetkovej ujmy, rozhodol vecne správne. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (ust. § 219 ods. 2 O.s.p.). Keďže v takomto prípade ich nie je potrebné opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadří sa len k odvolacím námietkam navrhovateľa.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, platí dispozičná a prejednacía zásada. Prejednacía zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú, je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Účastník má teda povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu (§ 120 ods. 1 O.s.p.). K splneniu tejto povinnosti je zaviazaný každý účastník konania. Pokiaľ navrhovateľ s poukazom na ust. § 101 ods. 2 O.s.p. namietal, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď vykonal pojednávanie bez prítomnosti jeho resp. jeho právneho zástupcu, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keďže na tento postup boli splnené podmienky. Predmetné ustanovenie predpokladá pre prejednanie veci v neprítomnosti účastníka skutočnosť, že sa účastník nedostaví na pojednávanie, a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie. Odvolací súd zo spisu zistil, že súd prvého stupňa stanovil vo veci termín pojednávania na deň 17.10.2014. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnemu zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 25.09.2014, a to podľa doručky založenej na č. I. 88 v spise. Už dňa 14.02.2014 bolo právnemu zástupcovi navrhovateľa spolu s predvolaním na pôvodne stanovený termín pojednávania (26.03.2014) doručené aj vyjadrenie odporcu k jeho návrhu ako aj poučenie (aj podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p.). Právny zástupca navrhovateľa sa na pojednávanie, hoci bol riadne a včas predvolaný, nedostavil, navrhovateľ o odročenie pojednávania (ani o jeho zrušenie) v rozpore s jeho odvolacími námietkami nepožiadal, a svoju neprítomnosť na pojednávaní právny zástupca navrhovateľa neospravedlnil, čo je zrejme zo zápisnice z pojednávania zo dňa 17.10.2014. Návrh navrhovateľa na prerušenie konania bol súdom prvého stupňa uznesením č.k. 12C 152/2012-61 zo dňa 07.04.2014 zamietnutý, a na odvolanie navrhovateľa bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Co 342/2014-85 zo dňa 20.08.2014, právoplatným dňa 26.09.2014, potvrdené. Vzhľadom na to súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 17.10.2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľa (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.).

Odvolací súd dospel tiež k záveru, že ani právo navrhovateľa na kontradiktórne konanie nebolo porušené. Podľa ust. § 115 ods. 1 a 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Táto podmienka vykonania pojednávania bola splnená. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie práva konať a rozhodnúť v jeho prítomnosti. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena tak, ako tomu bolo i v posudzovanej veci. Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v návrhu na začatie konania, vo vyjadrení k nemu, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročení pojednávania. Jej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch svedkov. Podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi ich obsah.

Podľa ust. § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania. V danej veci bolo nariadené pojednávanie na deň 17.10.2014, pričom právny zástupca navrhovateľa bol na toto pojednávanie riadne predvolaný, no bez ospravedlnenia sa nedostavil. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, teda právo vykonávať procesné úkony, vo forme stanovenej zákonom nazerat' do spisu, robiť si výpisy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali § 123 O.s.p., byť predvolaní na súdne pojednávanie. Na pojednávaní súd prvého stupňa oboznámil jednotlivé návrhy navrhovateľa, ktoré boli spojené do spoločného konania, vyjadrenie odporcu, obsah jednotlivých pripojených exekučných spisov, znalecký posudok ako i ostatný spisový materiál spisu. Pokiaľ teda na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované navrhovateľom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, tak týmto jeho postupom nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti a rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. K právu účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zodpovedá aj povinnosť súdu umožniť účastníkovi, aby sa vyjadril ku každému dôkazu, ktorý súd vykonal, a ktorý môže aj obsahovať zistenie významné pre rozhodnutie súdu. Tento postup bol zo strany súdu prvého stupňa postupom podľa § 122 ods. 1 v spojení s § 123 O.s.p. dodržaný. Súd prvého stupňa dodržal i zásadu priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie veci, týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov a je aj zároveň špecifickým vyjadrením zásady kontradiktórnosti sporového konania.

Dodržanie práva účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zo strany súdu prvého stupňa je v zhode i s judikatúrou, o ktorú sa opiera aj ESLP, ktorý vyslovil, že súčasťou koncepcie spravodlivého súdneho konania je zásada kontradiktórnosti, v súlade s ktorou musia mať účastníci nielen právo navrhnúť všetky dôkazy, ktoré považujú za nevyhnutné na preukázanie svojich tvrdení, ale aj právo byť oboznámení a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a vyjadreniam predloženým s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu. Vo vzťahu k princípu rovnosti zbraní, ktorý bol súdom prvého stupňa dodržaný, bola poskytnutá obom účastníkom konania primeraná možnosť predložiť svoje návrhy. Pokiaľ súd prvého stupňa v rámci vykonávaného dokazovania vytvoril procesný priestor obom sporovým stranám na navrhovanie dôkazov, oboznámenie sa a vyjadrenie sa k nim, tak neodňal navrhovateľovi ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, teda rešpektoval judikatúru Ústavného súdu SR a ESLP. Jeho postupom nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania, teda zásad obsiahnutých v príslušných ustanoveniach O.s.p., v práve na spravodlivý proces, ako ho vykladá Ústavný súd SR a ESLP.

Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou navrhovateľa, že vo veci nerozhodol zákonný sudca, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa uznesením č.k. 12C 152/2012-28 zo dňa 16.09.2013 spojil konania vedené na tomto súde pod sp. zn. 12C 152/2012, 12C 107/2012, 12C 108/2012, 12C 153/2012, 12C 158/2012 podľa ust. § 112 ods. 1 O.s.p. na spoločné konanie, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 12C 152/2012, pričom vo všetkých uvedených konaniach rozhodol Krajský súd v Bratislave tak, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú z prejednávania a rozhodovania vo veci vylúčení, resp. že z prejednávania danej právnej veci nie je vylúčená zákonná sudkyňa JUDr. Viera Sládečková. K odvolacej námietke navrhovateľa, že trval na svojej osobnej účasti na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde, pričom súd prvého stupňa vo veci meritorne rozhodol napriek tomu, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že mu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že Ústavný súd Slovenskej republiky ústavné sťažnosti navrhovateľa v skutkovo a právne totožných veciach pre nedostatok svojej právomoci odmieta (napr. v konaniach vedených pod sp. zn. I. ÚS 92/2013, I. ÚS 293/2013, I. ÚS 355/2013, I. ÚS 264/2013, II. ÚS 392/2012, II. ÚS 460/2013, IV. ÚS 345/2013, IV. ÚS 346/2013, IV. ÚS 360/2013, IV. ÚS 518/2013 a ďalších) s tým, že z odôvodnenia uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že argumentácia navrhovateľa ako sťažovateľa v podaných sťažnostiach je totožná s jeho argumentáciou použitou v stovkách sťažností, ktorými sa Ústavný súd už zaoberal, a v ktorých navrhovateľ atakoval právne závery všeobecných súdov rozhodujúcich o ním vznesených námietkach zaujatosti v prvostupňových konaniach, s poukazom na skutočnosť, že navrhovateľovi sú dôvody odmietnutia jeho sťažností v

obdobných prípadoch, ako i ustálený právny názor Ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí, známe. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach zároveň uviedol, že Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak čl. 127 ods. 1 Ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých účastníkovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Takýto postup vylučuje princíp subsidiarity právomoci Ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy a § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, v znení neskorších predpisov. V tomto prípade v predmetných konaniach teda existuje „iný súd“, a to krajský súd, resp. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktoré sú povolané na poskytnutie ochrany základným právam navrhovateľa.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa nekonštatoval, že jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ako aj právo na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase bolo porušené, hoci zistil, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia neboli dodržané, odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa dospel v odôvodnení napadnutého rozsudku k záveru, že k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu, spočívajúcim v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, nedošlo, nakoľko nebol s poukazom na ust. § 44 ods. 6 zák. č. 233/1995 (účinného do 31.08.2005) a § 238 ods. 1 a 2 cit. zákona účinného od 01.09.2005 30-dňovou lehotou viazaný, a samotné plynutie času nie je preukázaním nesprávneho úradného postupu. Odvolací súd súhlasí aj so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ nepreukázal ani svoje tvrdenia o vzniku a výške majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, čím neuniesol dôkazné bremeno v konaní. Navrhovateľ v odvolaní uviedol, že si nechal vypracovať znalecký posudok ohľadom výšky škody, a že súd prvého stupňa mu nedal priestor predložiť tento dôkaz v konaní, keďže bez splnenia podmienok konal a rozhodol postupom podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p.. Zároveň úplne rozporne namietal, že posudok v konaní predložil, ale súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s ním. V tomto smere odvolací súd (okrem vyššie uvedeného, teda že súd prvého stupňa správne postupoval v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.) uvádza, že súd prvého stupňa dokazovanie znaleckým posudkom, vypracovaným na požiadanie navrhovateľa, na pojednávaní vykonal, a v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne uviedol, ako tento dôkaz vyhodnotil, pričom odvolací súd sa s jeho závermi stotožnil. Správny je potom aj záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody. Paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky znaleckým posudkom bez ďalšieho dôkazom o vzniku a výške konkrétnej, v tomto konaní uplatnenej škody, nie je. Napokon navrhovateľ vynaloženie ním tvrdených nákladov v konkrétnom prípade rovnako nepreukázal, čím neuniesol dôkazné bremeno v konaní. V tomto smere odvolací súd poukazuje na podrobné zdôvodnenie rozsudku súdom prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje a jeho správne závery nepovažuje za potrebné opakovať. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, pri ktorej navrhovateľ odvodzoval svoj nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch od tvrdenia, že nesprávny úradný postup ovplyvnil jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobil neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, stotožnil sa odvolací súd s o záverom súdu prvého stupňa, ktorý správne skonštatoval, že navrhovateľ tieto tvrdenia nekonkretizoval a ani nepreukázal, a teda na svoje tvrdenia neuniesol dôkazné bremeno. Okolnosti namietané navrhovateľom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvého stupňa. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

Napokon neobstojí ani argument navrhovateľa o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Napadnutý rozsudok je podľa odvolacieho súdu preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o nedôvodnosti návrhu, rovnako obsahuje ustanovenia právnych predpisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj správne interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom odôvodnil. Ak potom návrh navrhovateľa zamietol ako neopodstatnený z dôvodu, že nie je daná zodpovednosť štátu podľa ust. § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. pre nepreukázanie zákonných predpokladov objektívnej zodpovednosti štátu, a to predovšetkým podmienky nesprávneho úradného postupu orgánu štátu v priamej príčinnej súvislosti so škodou, ktorá mala navrhovateľovi vzniknúť, ako

aj pre neexistenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody ako majetkovej ujmy, vyjadriteľnej v peniazoch a nemajetkovej ujmy, rozhodol vecne správne, a odvolací súd sa s jeho závermi stotožnil.

Z vyššie uvedených dôvodov potom napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 a s § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnému odporcovi nepriznal, keďže si ju neuplatnil návrhom a v odvolacom konaní mu ani žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.